

[Испод појаса](#)

НОВА СРПСКА ГЕНИТАЛНОСТ: ДЕМОБИЛИЗАЦИЈА МУШКОСТИ КАО КЉУЧНИ
УСЛОВ ЗА ИНТЕГРАЦИЈЕ

Баук фалуса хара Западом

„Долазеће доба матријархата не говори само о вредносном сутону већ и о перфидној форми дисциплиновања у постмодерном тоталитаризму. Не шаљу случајно планетарни кадровици на Србе своје домино-даме: оне имају далеко разорнији утицај на самопоштовање нације од свих бомби, санкција и уцена. Балванасте мушкараче у дубоком климактеријуму, витлајући бичем, покушавају да депресирају сваку форму отпора јер нас гађају у центар – пљуцкајући нам на мушкост”

Пише: Павле Цетински

Један српски књижевник (М. Савић), гостујући професор једног америчког универзитета, испричао је поучну причу о сексуалним склоностима својих студената. Они, дакле, студенти – мушкарци, каже професор – деле се у две групе: једна половина су хомосексуалци, а они други који оне ствари раде са супротним сполом ипак су, за пробу, окушали сласт мушког тела да би се, ипак, определили за жене. Затечени професор одлучио је да и он запрепасти њих, студенте, објаснивши им да потиче из традиционалне, балканске заједнице и да је први пут чуо за хомосексуализам тек у својој осамнаестој години.

У свим цивилизацијама упражњавани су сексуални контакти са истим сполом, мање или више, прикривено или јавно, недозвољено или легално. Старогрчки аристократи гајили су љубав према дечацама и, чак, именовали свој хомосексуализам као нешто што је „дорски“, дакле као опредељење које је знак отмености и култивисаности. Међутим, модерна западњачка хомосексуална пандемија, сулуда појава мушкараца за мушкарцима, и жена за женама, нема само то, уобичајено, значење настраности и гадљиве порочности. Овде је реч о једном слојевитом и замршеном стању ствари. Додуше, Французи су пронашли објашњење за Енглеze: овима су, по том тумачењу, женске толико ружне да им ништа друго не преостаје но да буду топла браћа.

С традиционалне тачке гледишта, проблем Запада са педерастичком као „трендом“ који добија апокалиптичне размере је у томе што се хомосексуализам делегитимизује као проблем. Мушка задњица ће, ако већ није, постати главни, најпопуларнији западњачки полни орган. Акцент није на чињеници као таквој већ на верификацији тог стања као стања апсолутне, паралелне, легитимне нормалности. Ћаци у америчким школама већ уче да је хомосексуализам нормално и дозвољено право избора и да према таквим појединцима не сме бити дискриминације, односно да с „геј“ тачке гледишта хетеросексуалци, такође, могу да изгледају проблематично. Педерастичка је, дакле, право појединца које улази у кодекс људских права. Хомосексуализам је усвојени елемент филозофије Новог Доба (New Age), коегзистенције у различитости, заједништва у другости, сарадње у опозитности, елемент који је оверен као равноправни емоционални стандард и еротски избор достојан поштовања.

Једини проблем у том контексту су острва традиционализма, периферне заједнице које нису усисане у глобалну Заједницу, предграђански организми који кваре тај планетарни, супериорни, западњачки склоп вредности. Таква патријархална упоришта проблематична су не само због тога што својим постојањем опонирају новоустројеном мондијализму, већ и због своје искључивости која нужно води у равнотежу, односно у „нестабилност“. Таква острвца морају научити задати модел понашања, како Нови Рим

не би, стално и изнова, испробавао на њима свој модел решавања регионалних криза.

СЕКСУАЛНА НЕКОРЕКТНОСТ ТРАДИЦИОНАЛИСТА

Балканско буре барута настоји се контролисати управо по таквом концепту. Инжењери Новог Доба као да су стекли најдубље уверење по којем се праотачки култ фалуса пројектује у опчињеност буздованима, копљима и тенковским цевима, у митологију мушкости, моћи и доминације... Тај модел као да полази од очигледности да се ратови, мржња и злочин могу денотирати као генитални фашизам, односно фалусна ксенофобија. Сексуална некоректност традиционалиста мора се, по том концепту, расточити на софистициран начин, увођењем у игру нове авангарде, огледног ешалона, пожељне елите која ће својим листер оделима и бебећим лицима успоставити модел моћи као јапијевску структуру феминизираних, успешних и пословних момчића заглађених бриљантином којима је благоглагољивост управно сразмерна мекоћи оног чланка што се, по предачкој менталној слици, налази тик испод за појас заденуте кубуре.

Дакле, у изокренутој слици: грађанистичке секаперсе уместо фалусних фашиста!

Наречени, антиевропски ход Србије, у последњој деценији XX века, најживописније се огледа на нивоу таквих сексуалистичких слика и европских стандарда. Као да је Запад у Србима препознао опасну фалусну претњу, и као да су Срби, са своје стране, снажно подстицали такво западњачко уверење. У тој ишчашеној симетрији укрстили су се њихови стереотипи и наши митови.

Вук Караџић, у првом издању свог „Српског рјечника“, штампаног у Бечу 1818. године, региструје занимљиву српску глаголску именицу – *курчење*, као и придев – *курчевит*, односно, сам глагол – *курчити се*

. Вук се намучио док је реч „курчење” преводио на немачки. Много му је успелији латински превод:

imitatio penis

.

Као: Срби јако воле да упражњавају ту радњу, због чега Запад није имао разумевања за наше лудости. Знали су: нису Срби луди, они само опонашају пенис. Срби су се, пак, понашали у складу са уверењем да та радња има амајлијско дејство, да одвраћа од несреће и да је пркос (показивање укрућеног мушког уда) колико порука, толико и одбрана. По Фројду, овај гест значи: „Не бојим те се, пркосим ти, имам пенис.”

Фалус је представа, умишљај, сопствени доживљај пениса, његове моћи и величине. Фалус је сама мушкост, дакле нешто много јаче. Зато је Запад, ратујући против те опасности („Велика Србија”) упражњавао повремене кастрације (одсецањем „суверених територија”). У свом менталном темељу овај сукоб био је рат еротских вредности. Борба за афирмацију пожељног либида. Један од луциднијих српских писаца (М. Селић) објаснио је то овако: „Нити се ратови воде због тржишта, нити због идеологије или вере, већ се и вере и идеологије, па и тржишта, измишљају као програми за вечито доказивање ко има дужи курац.” Ова визура, код Срба, није од јуче. Још почетком прошлог века идеолог зенитизма Љ. Мицић писао је у својим манифестима: „Курва Европа... Европа увек тражи туђу младост да је ужива... Тражи младе народе да их искористи... Испије... Зарази... Из освете што је она стара. Европа је стара жена. Балкан је младо мушко.”

ЕРОТСКА СИМБОЛОГИЈА ЦРНОГ ЋОРЋА

Тачка у којој су се укрстиле две опречне пројекције, српска и западњачка, био је српски Вожд. Човек-медијум. Никад ни једне српске или западњачке новине нису му пронашле или измислиле сексуалну аферу. Зашто? Зато што је, и за једне и за друге, он био сам фалус: крут, одсечан, уздигнут, споменик који хода. Један његов потчињени

функционер, иначе песник из хобија, овако га је опевао: „Он је усправни, поносити јаблан“! Србија, највећа или најмања, била је за Запад огромни, усправни продужетак свог оцрњеног Вожда.

У том надгорњавању изгледало је као да је Запад фасциниран Србима. Њиховом сполном силом. Тенковске и топовске цеви које бљују ватру на опкољено Сарајево праметнуле су се у прворазредну еротску слику. На том трагу су српска силовања доспела на чело ранг-листе грехова. Кад се захуктала светска медијска кампања, очекивале су се оптужбе за настране, бизарне случајеве силовања. Али, није било тако. Ни један западни медиј никад није оптужио Србе за педофилију, педерастичку или било коју другу сличну перверзију. Срби су оптужени за размере, за невероватне статистичке домете.

Процена броја силованих жена, према западној штампи, попела се у једном тренутку до сулуде цифре од сто хиљада случајева. Рецепционер луксузног хотела у Риму, у јеку медијске офанзиве због српских силовања, питао је познатог београдског сликара (Д. Калајића), намигујући му савезнички: „Да ли је могуће да сте толико потентни?“ Наш млађи филмски режисер који повремено живи у Америци (С. Драгојевић) сведочи: „Веле ми овде Срби староседеоци да су између 1991. и 1994. године са поносом пред лепшим полом истицали своје национално порекло, које им је аутоматски обезбеђивало репутацију мачо типова и правих мушкараца, без обзира на пропагандну офанзиву против Срба.“ Боље речено, управо због ње!

Срби, дакле, нису перверзни нити су противприродни блудници. Не. Њима се константно диже. Они „бију“ и убијају пенисом. Бљују ватру на притеране уза зид. Типичан (симулирани или не) страх на фалусној основи. По Вилхелму Рајху, одлика фалусног („српског“) карактера је да му је „мање у служби љубави, а више служи за освету женама“, и да такав карактер нема способност за оргазам већ само за константну ерекцију. Па, тако, Срби не теже повременој слаткој срећи, већ су срећни да стално стоје постојано. Кано клисурине!

Рајх каже да су особе фиксирани на фалусном (прегениталном) стадијуму развоја либида склоне хвалисавости, самоуверености и борбености, и да их одликују снажна сујета, дрскост и нападна жеља за стицањем моћи. У току је очита и систематска демобилизација овако виђене или доживљене српске мушкости. С једне стране, на делу је ампутација милитарне елите (Шевенинген), а с друге промоција јапијевског вођства.

ИНИЦИЈАЦИЈА У НОВИ МАТРИЈАРХАТ

И док нас плејада милосрдних дечака с попречним краватама уљуђује по европејским стандардима, на путу у нову, ретуширану „светлу будућност” воде нас матријарси.

Већ осамдесетих година прошлог века у једном домаћем филму („Мајстори, мајстори”) изговорена је реченица: „У односу на нашу директорку, Хитлер је био Косовка девојка.” Тад је на импресиван начин констатовано докле је стигла ствар са „равноправношћу другарица”. Наш феминизам, дакле, има једну снажну уграђену идеолошку, партизанску потку и данас се управо распрскава у својој перверзији. Грађанско друштво међ Србима промовишу биолошке и идеолошке наследнице Титових легионара и ликвидатора. Што се, опет, доима као логична последица чудовишне симетрије: титоизам је претеча мондијализма. Прво, мултиетнички концепт живота је пресликана идеологема братства и јединства, а такозвани крај историје (мондијалистички) је шарена копија комунистичког укидања традиције, односно „истинског чишћења памћења”, како је то изволео рећи папа Војтила 22. јуна 2003. године, у Бањалуци.

Домино-даме Србије, дакле, имају двоструку идеолошку легитимацију и – ко им шта може?! Један од очито опортуних српских академика (М. Пантић) поверио се: „Ако оне (грације доминације, оп. ат.) крену на мене, одох ја у гору зелену, у слободне српске планине!”

Међутим, ова прича о идеолошкој авангарди само је пена у општој феминистичкој офанзиви код Србаља. Провала мачизма код сестара Српкиња очитује се и наглим умножавањем самохраних мајки, чиме се угрожавају темељи менталног здравља нације, јер жртве су деца. Независне и самодоволне Амазонке кажу: „Родићу себи дете” – несвесно се пројектујући као двосполна бића. Те „пословне жене” титулирају свог употребљеног па одбаченог партнера као „оца њиховог детета”! Тако да деца одрастају са андрогеним мајкама које усисавају у себе и улогу мушког родитеља. Све је то психолошка подлога за представу детета о „фалусној мајци” на којој се развијају психосексуалне девијације: мазохизам, фетишизам, али и импотенција. Нису случајни силни новински порно огласи у којима своје услуге препоручују такозване домино-даме!

Физички и ментално истискујући оца из механизма дечије идентификације, страшна фалусна мама заузима и очеву ловачку позицију, намећући се и као хранитељица породице. Остварује то тако што се пење у социјално-политичкој хијерархији, а цена те промоције је, најчешће, гола или софистицирана проституција. Такозвана „еманципована” жена је, у ствари, „корумпирани роб” (Живојин Павловић)!

МЕЋУНАСЛОВ

„Модерна жена”, кад је већ мајка, изопачује материнство као своју елементарну биолошку функцију. Дете је сведено на привезак и служи као алиби за превасходни али презрени биолошки задатак. Деца поникла у амазонској породици вечно су осуђена на компензацију. Феномен спонзоруша обично се објашњава прозаичном жељом малолетних нимфица да се лако дочепају отмених крпица и луксузних провода. Запоставља се психогена страна проблема. Голишава Лолита која се увија око маторог патрона вероватно тражи у њему незнаног, одбаченог или инфериорног оца.

Долазеће доба матријархата не говори само о вредносном сутону већ и о перфидној форми дисциплиновања у постмодерном тоталитаризму. Не шаљу случајно планетарни кадровици на Србе своје домино-даме: оне имају далеко разорнији утицај на самопоштовање нације од свих бомби, санкција и уцена. Балванасте мушкараче у дубоком климактеријуму, витлајући бичем, покушавају да депресирају сваку форму отпора јер нас гађају у центар – плуцкајући нам на мушкост.

Девитализација мушког принципа мора да има свој пандан и то је управо овакав, чудовишни феминизам, односно „ослобађање мушкарца у жени” (Ото Вајнингер)! Имају ли Срби неки свој домаћи, оригинални лек? Недавно преминули српски глумац Данило Лазовић понудио је резон: „Жена је нормална само кад је трудна!” Кад је, дакле, испуњена, физички заобљена и ментално заокружена. Његов колега Милан Лане Гуговић је нешто радикалнији. Он сматра да је проблем настао кад су Срби жену, некад давно, „затукли у шанцу моткама”. Па се жали: „Понекад кад гледам неке даме на

телевизији жалим за том методом.”

Догоди се и мени тај нецивилизовани прохтев. Имамо и јендека, имамо и мотки, а имамо и жена. <